

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Jacqueline Wilson
The Dare Game

© Jacqueline Wilson 2000.
David Higham
© za srpski jezik Odiseja
www.jacquelinewilson.co.uk

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Education and Culture DG
Culture Programme

Džeklin Vilson

Čik ako smeš

Nova priča o jednoj jedinoj, neponovljivoj,
nezaboravnoj Trejsi Biker

S engleskog prevela
Marija Vukosavljević

Beograd, 2012.

Kako je nastala ova knjiga

Priča o Trejsi Biker je moja najpopularnija knjiga. Godinama su mi deca tražila da napišem još neku priču o Trejsi. Sve ih je kopkalo šta se posle dogodilo s njom. Na kraju prve knjige ostavili smo Trejsi potpuno ubedenu da će naterati Tinu da joj postane mama-hraniteljka, ali nismo baš sto posto sigurni da li će se to dogoditi i, ukoliko se dogodi, kako će proći.

Pristizale su mi gomile pisama od dece koja su pisala svoje verzije nastavka Trejsinih doživljaja, neke maštovite, neke zabavne, a neke sasvim sigurno nepodesne za objavljivanje! Dugo mi se dopadala ideja da ostavim sve tako kako jeste. Činilo mi se kao super ideja da prepustim čitaocima da dalje sami izmišljaju priče o Trejsi.

Onda su me pozvali da napišem pozorišni komad za dečje pozorište u Mančesteru i prihvatila sam. Znam da većina ljudi istog trena kad se po-

mene Mančester pomisli na fudbal, pa sam odlučila da ću definitivno imati fudbalskog fanatika u komadu. Zamišljala sam svakojake interaktivne igre loptom između glumaca i publike. Onda sam izmislila pametnog, žgoljavog dečaka Aleksandra, koji ne bi umeo da šutne loptu ni da mu život zavisi od toga. Falila mi je još samo devojčica, kao treći junak. Ona je morala da bude prilično okretna, prgava i nestašna da bi mogla da se nosi sa fudbalerom. Počela sam da je opisujem... i odjednom mi se učinila neobično poznatom. Naravno, to je Trejsi!

Odlučila sam da ubacim gomilu novih scena sa igrom Čik ako smeš u predstavu. Scene u *Priči o Trejsi Biker* gde Marta psuje pred popom a Trejsi trči po dvorištu gola, i ona kad obe devojčice pokušavaju da progutaju crva, bile su uvek omiljeni delovi te knjige. Zato sam izmišljala još šašavih izazova, bezobraznih izazova, smešnih izazova, a onda i jedan veoma opasan izazov baš na prekretnici predstave.

Mnogo sam uživala pišući *Čik ako smeš*. Divno sam se osećala kad sam oživela Trejsi. Ovog puta sam se postarala da stvarno dobije srećan kraj u stilu „živele su srećno do kraja života”. Komad je bio dobar. Pozorište nije. Izgorelo je, a kad su ga

ponovo izgradili nova uprava više nije želela ovu predstavu.

Odlučila sam da komad *Čik ako smeš* pretvorim u knjigu, razradila sam priču, otkrila još mnogo toga o svakom liku. Mnogo sam srećna što sam završila priču o Trejsi. Mada, ko zna da li će se njena priča ikada završiti?

Objavljena je i nova priča o Trejsi koja se zove *Trejsi Biker u glavnoj ulozi*, u kojoj se govori o tome kako je Trejsi provela Božić dok je još živela u Domu za nezbrinutu decu. Možda će biti još priča o Trejsi Biker u budućnosti. Trejsi kao tinejdžerka? Trejsi se zaljubljuje? Trejsi Biker, mlada mama? Trejsi Biker, čuvena književnica, glumica, televizijska zvezda? Videćemo.

Džeklin Vilson

Nigde nije kao kod kuće. Baš nigde.

Je l' znate onaj prastari film koji stalno puštaju na te-veu za vreme zimskog raspusta, *Čarobnjak iz Oza*? Obožavam ga! Najviše volim Zlu vešticu Zapada s onim njenim zelenim licem, cerekanjem i letećim majmunima. Joj, šta bih dala da imam jednog takvog zločestog krilatog majmuna da mi bude kućni ljubimac, Zloćko. Zamislite ga kako leti nebom, mlati krilima i njuška vazduh u potrazi za onim odvratnim, ustajalim *nastavničkim* mirisom na instant-kafu i talk, pa se obruši direktno na nastavnicu Izbljuvku Kesli, ščepa je kandžama i odnese je u nepoznatom pravcu, a ona vrišti li vrišti.

To bi je naučilo pameti. Uvek sam bila tata-mata za pisanje priča, međutim, otkad sam krenula u ovu glupu novu školu, nastavnica Izbljuvka Kesli mi redovno ispod rada nažvrlja samo neki glupavi komentar tipa: „Stidi se koliko ti je neuredan rad, Trejsi” ili „Obrati pažnju na pravopis!” Prošle

nedelje nam je zadala da pišemo sastav o noći, baš sam pomislila da je ovog puta izabrala super temu, što je neobično za nju, pa sam napisala osam i po stranica o devojci koja je ostala do kasno napolju, i sastav je ispao stvarno strava, tj. strava i užas, kao, zaskoči je neki ludak i zamalo da je ubije ali mu ona pobjegne tako što skoči u reku i onda pliva i naleti pravo na neki nabubrela leš, a *onda*, kad se nekako iskobelja na obalu, ugleda kako neko čudno svetlo podrhtava iz pravca obližnjeg groblja i ispostavi se da se tamo okuplja zla okultna sekta koja hoće da žrtvuje nevinu mladu devojku a ona je *baš ono što im treba...*

To je bila stvarno *super* priča, kakvu Tina nikad ne bi mogla da napiše. (Ispričaću vam za Tinu za minut.) Sigurna sam da je dovoljno dobra da se odmah objavi. Otkucala sam je na Tininom računaru, pa izgleda skroz uredno a program za automatsko ispravljanje grešaka postarao se za slovne greške, tako da sam se već pripremila da nastavnica Izbljivka padne u nesvest od oduševljenja i napiše: „Vrlo, vrlo dobro, Trejsi, odlično. Čista petica i tri zlatne zvezdice i kupiću ti smartis bombone na odmoru.”

Je l' znate šta je napisala? „Potrudila si se, Trejsi, ali ovo je prilično nepovezana priča, šalabazaš

bez kraja i konca. Osim toga, imaš prilično izvitoperenu maštu!”

Pogledala sam u rečniku šta znači *izvitopereno*, pošto nam ona to stalno savetuje, i znači „izvrnuti, uvrnuti, izobličiti, iskriviti oblik”. Ta reč je pun pogodak. Stvarno bih volela da izvitoperim nastavnicu Izbljuvku Kesli, da je uvrćem i izvrćem dok joj oči ne iskoče i dok joj se ruke ne obmotaju skroz oko onog njenog ogromantnog dupeta. Da, to je drugi problem: kad god napišem neku samo trunčice bezobraznu reč, nastavnica Izbljuvka odlepi. Šta bi tek radila da upotrebim neku *stvarno ružnu* reč kao što je ***** ili **** ili *****?! (Cenzurisano!!!)

Potražila sam i reč „šalabazati”. Svidelo mi se šta sam pročitala: „Slobodno se šetkati, kao samo radi opuštanja, a bez određenog cilja; cunjati, tumarati, švrćkati se”. E, baš sam to danas radila, umesto da ostanem u onoj dosadnoj školi. Kli snula sam iz škole i šetkala se po gradu slobodno, opuštena kao nikad. Malo sam procunjala po velikoj knjižari-papirnici i spiskala ceo džeparac na ovu veliku debelu ljubičastu svesku. Ima da zapišem u nju sve svoje megamanijačke ultrastrašne priče, što izvitoperenije i nepovezanije mogu da smislim. A pisaću i *svoju* priču. Napisala sam još

ranije sve o sebi u *Priči o Trejsi Biker*. Ovo bi mogla da bude *Priča o Trejsi Biker 2* ili *Saznajte šta se posle dogodilo hrabroj i fenomenalnoj Trejsi Biker* ili *Nove neverovatne avanture stravično-strava Trejsi Biker* ili *Čitajte još o stvarno strašnoj Trejsi Biker, zločestijoj i od Zle veštice Zapada*.

Da. Pričala sam vam o *Čarobnjaku iz Oza*. Ima u njemu samo jedan delić od koga se stvarno prepadnem. Toliko da ne mogu da ga gledam. Prvi put kad sam gledala film zamalo da zaplačem. (Doduše, *ja nikad ne plačem*. Ja sam tvrda na suze. Kao stare čizme. Kao nove čizme. Ma, kao najbolje martinke s ojačanjima...) To je onaj deo pred sam kraj kad se Doroti smori u Ozu. Što je potpuno nenormalno, ako mene neko pita. Ko bi još hteo da se vrati u onaj dosadni crno-beli Kanzas i da bude obično dete kome oduzmu psa kad može da đuska po Ozu u crvenim cipelicama? Sve u svemu, Doroti se ponaša krajnje glupavo kroz ceo film. Pomislili biste da je provalila da samo treba da kucne onim crvenim cipelicama i – vratiće se kući. To je to. To je taj deo. Kad kaže „Nigde nije kao kod kuće”.

Pogodi me svaki put. Zato što za mene nigde nije kao kod kuće. Bukvalno. Baš nigde. Ja nemam kuću.

Dobro. Nisam je imala donedavno. Osim ako ne računate Dom za nezbrinutu decu. Ako vaš dom ima veliko početno slovo, možete da budete prilično sigurni da to *nije pravi dom*. Nego samo otpad za problematičnu decu. Ružnu decu, lošu decu, tupavu decu. Za one koje niko ne želi da usvoji niti da ih primi u hraniteljsku porodicu. Decu kojoj je davno istekao rok upotrebe i više ne mogu da se prodaju, pa ih sve strpaju na istu gomilu đubreta. U poslednjem domu je bilo prave đubradi od dece. Naročito izvesna Marta Litlvud.

Nekada smo bile smrtni neprijatelji, ali smo se pomirile. Čak sam poklonila Marti svoju omiljenu olovku s Mikijem Mausom. Posle sam se pokajala zbog toga i sutradan joj tražila da mi je vrati, pretvarala sam se, kao, da sam joj je samo pozajmila, ali Marta nije htela ni da čuje. Kefalo joj radi sto na sat. Ona nije sisala vesla i, uopšte, Martu nije lako preveslati. Ni predriblati, ni farbati, ni ložiti.

Znam da je ćaknuto, ali nekako mi Marta sad nedostaje. Fenomenalno smo se provodile dok smo bile smrtni neprijatelji i igrale Čik ako smeš. Uvek mi je super išlo smišljanje najšašavijih, najblesavijih, najbezobraznijih izazova za Čik ako smeš. Uvek sam *smela sve* da uradim i pobeđivala sam svaki put dok Marta nije došla u Dom. I tada

sam pobeđivala. Uglavnom. *Jesam*. Ali je Marta umela da me izazove da uradim nešto stvarno nezgodno.

Nedostaje mi. Nedostaje mi i Luiz. A najviše mi nedostaje Piter. To je još čudnije. Nisam podnosila kmezavog Pitera kad je došao u Dom. A sada mi se čini da mi je najbolji drug. Kako bih volela da mogu da ga vidim! Naročito kad bismo mogli da se vidimo sad odmah. Zato što sam sama i, mada je super što sam zbrisala iz škole i pronašla naj-fenomenalnije mesto za skrivanje na celom svetu, ipak sam pomalo usamljena.

Baš bi mi sad dobro došao neki ortak. Kad si pod starateljstvom države, moraš da se sprijateljiš s kim god možeš, zato što nemaš porodicu, ni baš mnogo familije.

Pa, dobro. Ja imam porodicu.

Imam najdivniju, najlepšu i najbolju mamu na celom svetu. Ona je sad neviđeno slavna holivudska zvezda i snima film za filmom, toliko je tražena da nema ni minuta slobodnog vremena, pa ne stiže da me obiđe i zato sam ja pod starateljstvom...

Ma, koga ja foliram??? Vas ne, sigurno. Čak ni sebe. Nekad sam se tako zanosila, kad sam bila mala, a bilo je dece koja su se primala na tu priču,

neki su čak bili zadivljeni. Sad je skroz druga priča, ako samo zinem na tu temu i pokušam da nekom prodajem filmsku maglu, vidim kako se usne izvijaju i, istog trena kad im okrenem leđa, začujem cerekanje. Tako prođem s onom *finijom* decom. Ostali mi kažu pravo u facu da ne lupetam. Niko mi ne veruje da mi je mama glumica. A znam sto posto da jeste glumila u *nekim* filmovima. Poslala mi je veliku, sjajnu sliku u negližeju – ali ako to pomenem, deca se gurkaju i kikoću i kažu: „A u *kakvim* filmovima tvoja mama glumi, Trejsi Biker?”

E, tad moram da ih mlatnem. Ponekad i bukvalno. Umem majstorski da zviznem pesnicom. Ponekad samo zamislim da sam to uradila i bude mi lakše. Trebalo je da se zadovoljim zamišljanjem i kad mi se desilo sve ovo s nastavnicom Izbljuvkom Kesli. Nije mnogo mudro reći nastavnicima baš sve što misliš o njima. Jutros nam je zadala da pišemo novi sastav na temu „Moja porodica”. To navodno služi kao vežba za pisanje autobiografije a zapravo služi nastavnicima da guraju nos u tuđe stvari, da saznaju sve i svašta o deci, da im izvuku tajne. Kako bilo, kad nam je rekla da počnemo da pišemo sastav „Moja porodica”, gurala se između redova s onim njenim ogromnim

kukovima i stala pored mene. Nagnula se dok joj lice nije bilo na dva centimetra od moga. Za trenutak sam se odsekla od straha da će me *poljubiti!*

„Trejsi, *ti* ćeš naravno pisati o svojoj mami hraniteljki”, šapnula mi je i zagolicala me po uhu dahom koji se osećao na tik-tak bombonice s nanom.

Bila je ubedena da mi tiho i poverljivo šapuće, ali je svako dete u razredu, svako do poslednjeg, podiglo glavu i buljilo u nas. Presrela sam poglede i gledajući ih pravo u oči, čvrstim glasom rekla: „Pisaću o mojoj *pravoj* mami, nastavnice.”

To sam i uradila. Stranicu za stranicu. Rukopis mi je postao malkice neuredan, usput sam odustala od pravopisa, prestala da se smaram tačkama i velikim početnim slovima jer su te gluposti čisto gubljenje vremena, i prosto sam napisala *neverovatni prikaz* mene i moje mame. Samo što ga nisam nikad završila. Zato što je nastavnica Izbljuvka napravila još jednu turu po učionici, stalno se naginjala nad decu i čitala im radove preko ramena, što je inače vrlo nepristojno i odvratno. I tako, stigne ona do mene, nagne se, pa ušmrkne vazduh, pa uzdahne. Pomislila sam da će, kao i obično, da mi zvoća o urednosti, o pravopisu i o gramatici – ali ovog puta je odlepila zbog sadržaja, a ne zbog pismenosti.

„Ti i ta tvoja nesvakidašnja mašta, Trejsi”, rekla je onim pritvornim šećernim glasom kao da mi povlađuje. Pa je cuktala, „tc-tc, tc-tc”, huktala i odmahivala glavom, ne skidajući blesavi smešak sa lica.

„Kako to mislite?” – pitala sam je poprilično oštro.

„Trejsi! Nemoj tako drsko da pričaš sa mnom, mila.” Glas joj je zazvučao ledeno i sve po redu. „Lepo sam vam objasnila šta je to autobiografija. To znači da treba da ispričaš *istinitu* priču o svom životu i o sebi.”

„I *jeste* istina. Sve, od početka do kraja”, rekla sam ozlojeđeno.

„Pa, stvarno, Trejsi!” – rekla je nastavnica Izbljuvka i počela da naglas čita delove mog sastava, glasno i jasno kao na javnom nastupu.

„Moja mama igra glavnu ulogu u holivudskom filmu s Džoržom Klunijem i Tomom Kruzom i Bredom Pitom i svi oni misle za nju da je predivna i žele da im bude devojka. U njenom novom filmu Leonardo di Kaprio će glumiti njenog mlađeg brata, i pošto se za vreme snimanja filma zbližila s Leonardom i postali su super ortaci, pokazala mu je moju sliku koju uvek nosi u novčaniku, i on je rekao da sam preslatka i da bi voleo da se dopi-

suje sa mnom”, čitala je nekim odvratnim piskavim glasom koji je trebalo da imitira moj glas.

Celo odeljenje je popadalo od smeha. Nekoliko dece se zamalo upiškilo u gaće. Na licu nastavnice Izbljuvke još je poigravao onaj podli kez. „Je l' ti stvarno veruješ u sve ovo, Trejsi?” – pitala me je.

A ja sam odgovorila: „Stvarno verujem da si ti jedna glupa, odvratna matora krava koja bi mogla da dobije ulogu samo u filmu o vampirima i nakazama koje se pretvaraju u šišmiše.”

Na trenutak mi se učinilo da će mi smesta pokazati svoj vampirski glumački talenat tako što će se ustremiti pravo na moj vrat i ugristi me očnjacima. Nema sumnje da je poželela da to uradi. Ali me je samo isterala iz učionice i rekla mi da se ne vraćam pošto joj se smučio moj bezobrazluk.

Ja sam joj rekla da je meni *muka od nje* i da je super ispalo što se zove I. Kesli. Druga deca mogu da nagađaju da li je to I. od Ivona, Izabel ili Iv, ali ja sam sto posto sigurna da je njeno ime Izbljuvka, a majke mi, ne da joj to ime odgovara, zato što izgleda kao kesa u koju se neko izbljuvao.

Ona je zatvorila vrata učionice za mnom još dok sam bila na pola rečenice, ali sam ipak rekla sve što imam, besno se srozala niza zid i buljila u ci-

pele. Rekla sam da pucam od sreće što ću propustiti njen čas, zato što je dosadna kô proliv, dosadna i dosadna, i nema blage veze s predavanjem. Ne bi umela da ti objasni ni nešto prosto kô pasulj. Ni nešto prosto kô grašak, kô šargarepa, boranija, blitva i brokoli. Zaključila sam na kraju da sam potpuno raspamećena od sreće što sam izbačena s njenog časa.

Onda je pored mene prošao učitelj Hedervej s nekim malim cmizdravcem iz trećeg razreda kome je išla krv na nos. „Pričaš sama sa sobom, dete?” – pitao je.

„Ne”, odbrusila sam ljutito, „pričam sa svojim cipelama.”

Očekivala sam da me i on izgrdi, ali je samo klimnuo glavom i obrisao maramicom malu štrckajuću crvenu fontanu. „I ja porazgovaram sa *svojim* cipelama kad stvari krenu naopako. Imam jedne stare mokasine koje stvarno umeju da me uteše.”

Mali cmizdravac je zacvileo a učitelj Hedervej ga je ponovo obrisao. „Dođi, drugar, moramo da ti što pre sredimo taj nos, idemo da nađemo prvu pomoć.”

Ponovo mi je klimnuo i produžio s klinkem. Sve do tog trenutka bila sam potpuno ubeđena da je

ova nova škola 100 % užasna. Sad mislim da je možda 1 % OK, pošto mi se baš svideo učitelj Hedervej. Mada nemam nikakve šanse da upadnem u njegovo odeljenje, osim ako me ne isteraju iz šestog i vrata u treći razred. Uostalom, škola je i dalje 99 % čist užas, pa sam zaključila da mi je najbolje da odmah zbrišem iz nje.

Ništa lakše. Sačekala sam veliki odmor, i tada mi je nastavnica Izbljuvka mahnula da joj se sklonim s očiju i nabrala nos kao da smrdim. Vratila sam joj istom merom ali se ona pravila da ne primećuje. Posle odmora smo imali muzičko u kabinetu kod nastavnice Smit, što znači da sam sada

tuđa briga a ne više njena. Samo što ja nisam imala nameru da se zadržavam na muzičkom, jer me je i nastavnica Smit uzela na zub, samo zato

što sam jednom malo eksperimentisala sa alternativnim načinima da se upotrebe palice za bubanj. Tako sam se malo švrćkala hodnikom

prema ve-ceima, a onda sam produžila, šmugnula iza ugla, pa kô munja proletela pored dežurnih na ulazu. (Kroz otvorena vrata videla sam dežurnu nastavnicu kako briše krvav nos onom klinцу. Njena kancelarija je izgledala kao da u njoj besni treći svetski rat.) Klisnula sam kroz vrata i furnula preko dvorišta. Za tren oka sam se popela na zid i preskočila ga. Doduše, pala sam na drugu stranu i raskrvarila kolena, ali baš me briga.

Sad me prilično bole kolena, iako su prestala da krvare. Izgledaju skroz štrokavo. Sto posto sam unela gomilu opasnih bakterija u krvotok i samo što mi nije skočila temperatura i pošla pena na usta. Ne osećam se baš najbolje, stvarno. I crkavam od gladi. Da bar nisam spiskala ceo džeparac na ovu svesku. Ili da bar nisam odabrala svesku koja je identične ljubičaste boje kao moja omiljena kedberi čokoladica. Pođe mi voda na usta kad god je pogledam, celu ću je izbalaviti.

Jedva čekam da prođe ovaj dan pa da odjurim kod Tine, ali se sat izgleda zaglavio i tek je jedan posle podne. Vreme ručka. Samo što ja nemam ništa za ručak. Ne smem da se vratim pre pet, pravo na užinu, inače će Tina nešto da posumnja. Mogla bih da joj pokažem odrana kolena i da joj kažem da sam doživela *nezgodu* pa su me poslali

kući, ali bi ona garant pomislila da sam se opet potukla. A onda sam ga ugasila. Dosta mi je što sam se prošli put provela kô bos po trnju. Nije fer, pošto nisam ja prva počela. Za sve je kriva ona Roksana Grin. Rugala se mojoj majici pred svojim drugaricama. Ceo dan se pravila važna u novoj firmiranoj majici, toliko je mrdala ramenca da nisam odolela pa sam je malo imitirala i svi su se smejali. Onda je ona počela: „A koje je marke ta tvoja majica, Trejsi?”

Pre nego što sam uspela da se snađem, rekla je: „Znam! Crveni krst!”

Svi su se opet smejali, samo što je ovaj put bilo odvratno, pa sam se razbesnela i rekla sve i svašta Roksani, a onda je i ona mene počastila svakakvim rečima, ona uglavnom zna samo klinačke fazone, ali mi je onda rekla da sam kopile – i još je dodala da je to u mom slučaju živa istina pošto ja stvarno nemam tatu.

Onda sam stvarno morala da je opaučim, je l' tako? To je prosto fer. Samo što Roksana i one njene uvlakuse nisu mislile da je to fer, nego su me tužile kod nastavnice Izbljuvke koja uopšte nije smatrala da je to fer postupak s moje strane,

pa je ispričala sve direktoru, a on, čik pogodite, ni on nije mislio da je to fer. On je pozvao Tinu i zamolio je da dođe u školu da popričaju malo na miru. I mene su odvukli u njegovu kancelariju, pa sam im svašta rekla, i to ne mirno, ali me je Tina zagrlila i šapnula: „O'ladi malo, Trejsi.”

Pokušala sam da *o'ladim*. Mislila sam o hladnim stvarima, zamišljala sam divno plavo jezero i sebe kako lagano plivam u njemu – ali je u meni toliko sve ključalo od besa da je voda u jezeru počela da vri i završilo se tako što mi je opet prekipelo, pa sam rekla direktoru šta mislim o njemu, njegovim buđavim nastavnicima i bolidima od učenika. (Potražite te reči u *mom* rečniku, nastavnice Kesli!)

Zamalo da me izbace iz škole. Što je, inače, potpuno sumanuto. Trebalo je da budem još drskija pošto ja i *ne želim* da idem u tu groznu staru školu.

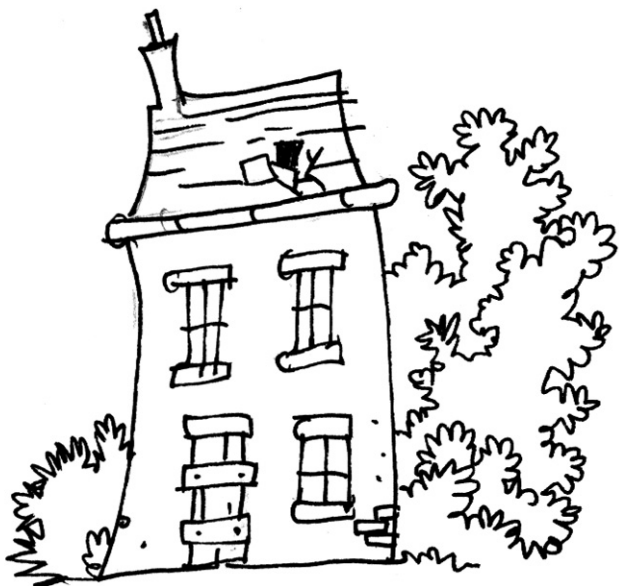
Tako da sam izbacila samu sebe.

Evo me sad ovde.

Na mom ličnom tajnom mestu. Strava ekskluzivno. Samo moja lična kuća.

Dom!

Doduše, trenutno ne izgleda baš *domaćinski*. Potrebno joj je jedno dobro usisavanje, možda i dva. Ili tri, četiri, pet. Pored toga što je takoreći prazna, treba je malo srediti. Na sve strane ima

praznih limenki od piva, kesa i kutija od brze hrane, a hodnik je toliko zatrpan reklamnim lecima i svakakvim glupavim papirićima da kad uđeš na ulazna vrata propadneš do članaka u to đubre. Što se meni nije dogodilo, pošto su ulazna vrata zaključana, katanac navučen i povrh svega zamandaljena daskama. Ušla sam sa zadnje strane, kroz polomljen prozor, oprezno da opreznije ne može.

Ušla sam u to dvorište jer sam se već satima smucala po ulicama, htela sam da crknem koliko mi se piškilo. U dnu jedne slepe ulice naišla sam na očigledno praznu kuću oko koje je na sve strane bujalo grmlje, iza kog se lako može sakriti, pa

sam se dosetila da se brzo prebacim preko zida i piškim. To sam i uradila, iako se pored mene iznenada stvorila neka crna mačka, i štreknula me toliko da sam poskočila, izgubila koncentraciju i zamalo upiščila farmerke.

Kad sam obavila posao i ponovo bila pristojno obučena, pokušala sam da uhvatim tu mačku, pretvarala sam se da sam u džungli a da je mačka tigar, i taman kad sam se spremala da je ukrotim mačka je frknula „prrrre-stani!” i odšetala s podignutim repom.

Istraživala sam džunglu sama, spazila polomljen prozor i odlučila da izvidim unutrašnjost kuće.

Kuća je super. U njoj nema modernih spravica. Voda je isključena, svetla neće da se upale, a radijatori su hladni. Ali je u dnevnoj sobi ostala sofa, i to prilično gotivna, od crvenog pliša. Neki bolid je gazio kaljavim čizmama po njoj, ali sam ogrebla blato noktima i mislim da sam je malo očistila.

Mogla bih da donesem neki jastuk. I ćebe. I malo *klope*. Aha.

Sledeći put.

Ali sad je vreme da krenem... da se vratim kod Tine.

Tinina kuća

Tina je moja nova majka hraniteljka. To je bila moja ideja. Dok sam još bila u Domu za decu očajnički sam želela da se prebacim u hraniteljsku porodicu. Bila sam prilično očajna. *Odvratno* očajna. Čak su pokušali da me daju u oglas u novinama, s ljigavim opisom koji je istakao sve moje loše strane i školskom slikom na kojoj sam namrštena – i niko se nije javio, što me uopšte i nije iznenadilo. Premda sam se grozno osećala. Naročito kad je neko iz razreda doneo novine u školu i pokazao oglas svima. To je bilo u drugoj školi. Ni ta nije bila mnogo bolja. Ali jeste bila za mrvicu bolja od ove. Ova nova je najgora škola na svetu.

Tina je kriva za sve. Rekla je da moram da idem tamo. Zato što nam je to najbliža škola. Tačno sam *znala* da ću je mrzeti, od prvog dana. To je stara škola, sa zidovima od crvenih cigala, okrećena u braon, sa smrdljivim ve-ceima, a i skoro svi

nastavnici su matori. Zvuče kao da su svi kolektivno išli u neku staromodnu školu besedništva da usavrše onaj sarkastični ton.

Znate ono „Oh, to ti je baš *pametno*, Trejsi Biker” – kad prospeš vodu za vodene bojice (kao slučajno na Roksaninu dizajniranu majicu!), i „Prosto sam zapanjena što si *ti* nažvrljala one budalaste reči po tabli, to uopšte ne liči na *tebe*, Trejsi Biker” (a reči na tabli su bile fantastično bezobrazne!), i „Možeš li malo glasnije da govoriš, Trejsi Biker, mislim da te jedna gluva starica na drugom kraju ulice nije baš najbolje čula” (morala sam da podignem glas, kako drugačije da nateram decu u mojoj grupi da me slušaju?).

Mrzim kad moramo da se podelimo u grupe za neki zadatak. Svi oni se lepo uklope u svoje grupe: Rokšana i njena ekipa, Zamalo-Alan Širer¹ i fudbalski fanatici, Razbijač Dikson i njegove siledžije, Cmizdrava Lizi i Tupava Dona i ta ekipa, Pčelica Hana i Bubalica Endrju – svi su oni već podeljeni. A tu sam i ja.

Nastavnica Izbljuvka me svaki put stavi u drugu grupu. Ponekad budem i sama u grupi. Baš me

---

¹ Čuveni engleski fudbaler, rekorder po broju datih golova u timu Njukasl, kao i u engleskoj fudbalskoj reprezentaciji. – *Prim. prev.*

briga. To najviše volim. Ne podnosim nikog od njih.

Tina kaže da treba da se potrudim da steknem drugove. Ja *ne želim* da se družim s tom potpuno pogubljenom gomilom paćenika. Neprestano kukam Tini kako ova škola nije ni za šta i govorim joj da me pošalje negde drugo. Nema vajde od nje. Dobro, jeste se potrudila, otišla je do opštine da proveri da li bi mogli da me prebace negde, ali su joj oni rekli da su sve druge škole u kraju pretrpane.

I ona je prosto to prihvatila. Nije ni podigla glas, nije napravila frku. U ovom svetu, ako želiš nešto moraš da se izboriš za to. Ja to najbolje znam.

„Sada si na njihovoj listi čekanja”, rekla mi je Tina, kao da treba da mi bude drago zbog toga.

Šta ja imam od toga? Čekala sam pola života da mi život *počne*. Pomislila sam da sam konačno dobila šansu kad je Tina došla u Dom za nezbrinutu decu da istraži situaciju za neki bezvezni članak o deci pod starateljstvom. (Dobila je samo sto funti za njega a mene jedva da je spomenula!) Palo mi je na pamet da bi ona mogla da mi bude majka hraniteljka, budući da je pisac, kao i ja.

Nije je bilo lako ubediti. Ali ja umem da budem prilično odlučna kad nešto želim. A *jesam* želela Tinu. Očajnički.

Zato je, kad mi je rekla, „Dobro, važi, Trejsi, hajde da probamo. Ti i ja, OK?” – to bilo više nego OK. Bila sam na sedmom nebu od sreće. Vinula sam se pravo u svemir. Nisam mogla da dočekam da odem iz Doma za decu. Elenor Smor, moja socijalna radnica, smorila me je za medalju, pošto je izgleda pokušavala da uspori stvari umesto da ih ubrza.

„Nema svrhe srljati i požurivati stvari, Trejsi”, govorila je.

Meni se činilo da *vrlo* ima svrhe. Nisam htela da se Tina predomisli. Morala je da ide na silne razgovore i sastanke i kurseve, a ona vam stvarno uopšte nije taj tip. Ona ne voli kad joj komanduju i govore šta da radi. Kao ni ja. Plašila sam se da ne pomisli da je sve to previše cimanja.

Ali smo *konačno* dobile zajednički vikend i bilo nam je super. Tina je htela da to bude skroz opušten vikend – šetnja po parku, nekoliko filmova na videu, da naručimo picu. Rekla sam joj da sam sve to već radila u Domu za decu, i zar ne možemo da radimo nešto specijalno da proslavimo naš prvi zajednički vikend?

Rekla sam vam da umem da budem prilično ubedljiva. Tina me je odvela u Česingtonski svet

avantura² i to je bilo strava, i čak mi je kupila ovog velikog pitona sa sjajnim okruglim zelenim očima i crnim rašljastim jezikom. Dugo se premišljala, kao, ne želi da ispadne kao da kupuje moju ljubav, ali sam ja naterala pitona da se ulizički obavija oko nje. „Rekao” joj je da očajnički želi da ga neko kupi, pošto je vlasnik prodavnice zao prema njemu samo zato što je jednom ogladneo i čalabrcnuo jednog čupavog zeku i nekoliko plišanih mišića, čisto da ga mine glad.

Tina mi ga je kupila, mada je rekla da je sigurno poludela pošto će sad do kraja nedelje morati da živi na hlebu i siru, pošto je već spiskala pravo malo bogatstvo na ulaznice u park, hamburger i pomfrit za ručak.

Trebalo je da još tada ukapiram da Tina postane prava zloća kad se radi o parama, ali sam toliko želela da me primi u hraniteljsku porodicu da tada uopšte nisam obraćala pažnju na njene loše strane.

Možda ni ona nije obratila pažnju na *moje* loše strane???

---

² *Chessington World of Adventures* – zoološki vrt i tematski park na jugozapadu Londona, u kome su životinje i zabavne aktivnosti (vrteške, rolerkosteri, vozići, konopci i sl.) organizovani po tematskim celinama, poput Zabranjenog Egipatskog carstva, Kraljevstva zmajeva, Piratske pećine, Transilvanije itd.

Svejedno, tada se činilo da obe nosimo ružičaste naočari i nismo mogle da skinemo kez sa lica u našem savršenom ružičastom svetu i u subotu uveče, kad je trebalo da me vrati u Dom, Tina me je zagrlila snažno, skoro koliko i ja nju, i zaklela mi se da stvarno želi da odradi sve to što treba i da mi bude mama hraniteljka.

Tako je i bilo. I baš tu je trebalo da se završi moja priča. Živele su srećno do kraja života. Samo što ja nisam baš uvek srećna. A ni za Tinu nisam sigurna.

U početku je sve bilo fino. Elenor kaže da smo prošle period koji oni zovu *medeni mesec*. Pa, stvarno, nije ni čudo što je zovem Elenor Smor. Neprestano ispaljuje tako neke bljakave izraze. Doduše, možda Tina i ja jesmo bile pomalo kao tek venčani mladenci. Svuda smo išle zajedno, ponekad čak držeći se za ruke, i uglavnom sam uspevala da dobijem sve što poželim, i vodila sam računa da ne postanem prznica da se ne bi o'ladila od mene i vratila me u Dom. Međutim, posle nekog vremena...

Ne znam. Nekako, sve se promenilo. Tina više nije htela baš uvek da me izvodi, da me čašćava i da mi kupuje razne stvari. Ni stvari koje su mi bile *stvarno neophodne*, poput firmirane garderobe, da

me rospije poput Roksane ne bi bockale otrovnim komentarima. Tina kaže da prosto to ne može da priušti – što ne može da bude istina. Znam za sigurno da joj vlasti masno plaćaju da bi brinula o meni. Što mu pomalo dođe kao mažnjavanje, ako mene neko pita. I to povrh sve one love koju zarađuje pišući.

Tina kaže da ne zarađuje mnogo kao pisac. Samo siću, kaže. Pa, sama je kriva za to. Kad ne piše prave stvari. Traći vreme pišući neke članke od kojih ti se prispava za velike dosadne novine koje nemaju ni ljudski slike. A knjige su joj još gore. Sve sama sumorna džepna izdanja o sirotim ženama s problemima. Mislim, ko još hoće da čita to đubre? Volela bih kad bi pisala nešto romantičnije. Stalno joj govorim da se baci na one super svetlucave knjige koje svi čitaju na letovanju. U kojima su sve žene lepe i imaju gomilu firmiranih krpica, a svi muškarci imaju dinamične poslove, vrlo su uticajni i moćni, i svi oni su u raznim kombinacijama pa ima mnogo nepristojnih delova.

Tina mi se samo smeje i kaže da ne može da svari takve knjige. Kaže da joj ne smeta što nije uspešan pisac. E, pa, *meni* smeta. Hoću mamu hraniteljku s kojom mogu da se pravim važna. Ne mogu da se hvalim s Tinom kad niko nikad nije

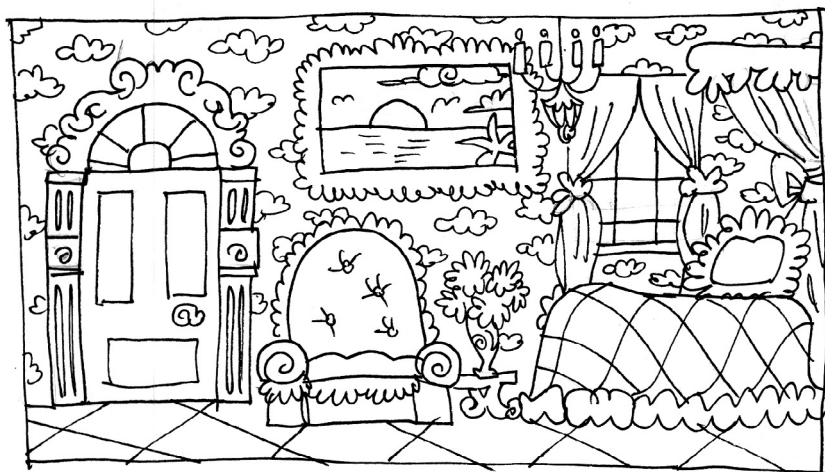
čuo za nju. A nije ni lepa, ni seksi, ni doterana. Uopšte se ne šminka, a kosa joj je toliko kratka da uopšte ne može od nje da se napravi pristojna frizura, nego samo štrči uvis, a odeća joj je skroz *odvratna* – majice i farmerke, stalno jedno isto, i ništa od toga zasigurno nije firmirano.

I kuća joj je jednako ofucana. Nadala sam se da ću živeti u nekoj velikoj kući sa strava nameštajem i gomilom fensi ukrasa, međutim, Tina živi u ovom skućenom, natrpanom stančiću. Nema bre ni pristojan tepih, nego je samo uglačala brodski pod i razbacala nekoliko krpara. Super dođu kad mi se kliza po parketu, ali izgledaju stvarno očajno. Da joj samo vidite sofu! Kožna je, ali je sva iskrzana, pa mora da krije poderotine nekim jadnim starim

prekrivačem od pačvorka i bezobličnim jastučićima koje je sama vezla. Pokušala je da me nauči da vezem. Grrr, došlo mi je da se izbodem onom iglom.

Dobila sam svoju sobu, ali ne može ni da prismrdi mojoj sobi u Domu. Ova nije veća od *špajza*! Tina je strašno bezobrazna. Rekla je da mogu sama da odaberem kako će izgledati moja soba, do poslednjeg detalja. E, pa, imala sam fenomenalne ideje. Htela sam džinovski krevet s belim satenskim jorganom, toaletni stočić sa svetlima skroz oko ogledala kao što imaju filmske zvezde, i beli čupavi tepih, mekan i debeo kao mačje krzno, onda sopstveni računar da pišem na njemu priče, muzički stub, veliki beli televizor i video, a

s plafona da visi trapez na kome mogu da vežbam cirkuske tačke, da, i zasebno kupatilo s kadom, da mogu po ceo dan da se brčkam u kupkama.

Tina je to shvatila kao šalu. Kad je ukapirala da se ne šalim, rekla mi je kroz smeh: „Daj, Trejsi, pa kako bi sve to moglo da stane u onaj tvoj špajz?”

Baš lepo. A što ja uopšte moram da se stiskam u špajzu? Šta sam ja, turšija? Što ne mogu da dobijem Tininu sobu? Mislim, ona uopšte nema mnogo stvari, samo knjižurine i neki krevetić. Ona bi bez problema stala u špajz.

Iz petnih žila sam se trudila da je namolim. Štekala sam joj se, umiljavala i kukumavčila za sve pare – ali nije popuštala. Tako sam na kraju ipak završila u ovoj maloj nikakvoj sobici, i sad kao treba da mislim da je velika stvar što me je pustila da sama odaberem boju zidova, posteljinu i zavese. Odabrala sam sve crno, da mi se slaže uz raspoloženje.

Mislila sam da me Tina neće ozbiljno shvatiti, ali, začudo, tu je popustila. Crni zidovi. Crni plafon. Ona je predložila svetlucave srebrne zvezde po njemu, što i nije loša ideja. Inače, nisam baš neki ljubitelj tame i mraka. Nije da se *plašim*. Ne plašim se ja ničega na svetu! Ali volim kad iz

kreveta ugledam one zvezdice kako sijaju iznad mene.

Tina je išla u lov po radnjama i negde je iskopala crnu posteljinu sa srebrnim zvezdama i sama napravila zavese da se slažu uz sve ostalo. Ona u stvari nema pojma da šije, i svi su joj porubi neravni, šetaju gore-dole, al' ajde, kapiram da se potrudila koliko je mogla. Tina moju sobu zove „šišmiška pećina”. Kupila mi je i nekoliko plišanih slepih miševa i okačila ih da vise s plafona. Mnogo su slatki, stvarno. A moj piton leži kraj vrata i čuva me od promaje i napada bilo koga ko nabasa kod nas.

Kao što su Džejn i Liz. Njih dve ne podnosim. One su Tinine drugarice. Non-stop dolaze i zabadaju nos u tuđe stvari. Prvo sam mislila da su njih dve OK. Džejn je ogromna (da samo vidite kolika joj je zadnjica) a Liz je sitna i živahna, kô na struju. Džejn me je jednom vodila na plivanje (da znate da ona u kupaćem kostimu i nije baš najlepší prizor) i zapravo smo se prilično dobro provele. Tamo su imali i tobogan i mašinu za talase a Džejn me je pustila da joj jašem na ramenima i nije se naljutila kad sam se pretvarala da jašem

kita. Nego je čak štrckala vodu uvis kao pravi kit. Međutim, posle toga je svratila jednog dana baš kad smo se Tina i ja malo prepirale – dobro, bila je to megarasprava, pokidala sam se od dranja, svašta sam joj rekla – a posle kad sam se durila u svojoj šišmiškoj pećini čula sam Džejn kako govori Tini da je budala što ozbiljno shvata sve moje gluposti i, kao, zna ona da sam ja namučeno dete, ali to mi ne daje pravo da je neprestano debelo zafrkavam. (Ona će nekoga da proziva za nešto debelo!)

Tad sam još mislila da je Liz gotivna. Prvo sam se malo ustručavala zato što je ona nastavnica, ali *ni trunke* nije kao nastavnica I. K. Zna zilion masnih viceva i ume da te nasmeje do suza. Vozi rolere, jednom mi je pozajmila svoje, i to je stvarno bilo super od nje. A tek što sam *ja* bila super na role-rima! Prosto sam letela, nisam nijednom pala i izgledala sam strava – ali onda, kad sam spopala Tinu da mi kupi rolere pošto sam rođeni talenat, Liz se nakostrešila i rekla mi da Tina nije bankomat.

Kamo sreće da jeste!

Liz me je onda smorila do bola pričom koju sam već čula sto puta, kako voleti nekoga nije isto što i trošiti pare na tog nekog. Činilo mi se kao da se tu, pred mojim očima, pretvara u nastavnicu Izbljuvku Kesli.

Uprkos svemu, Liz mi je i dalje bila simpna, sve dok kasno jedne večeri nije svratila kod nas. Ja sam bila u svojoj šišmiškoj pećini a Tina je, mislim, plakala u dnevnoj sobi zato što smo se prepirale oko nečeg bezveznog... zaboravila sam oko čega.

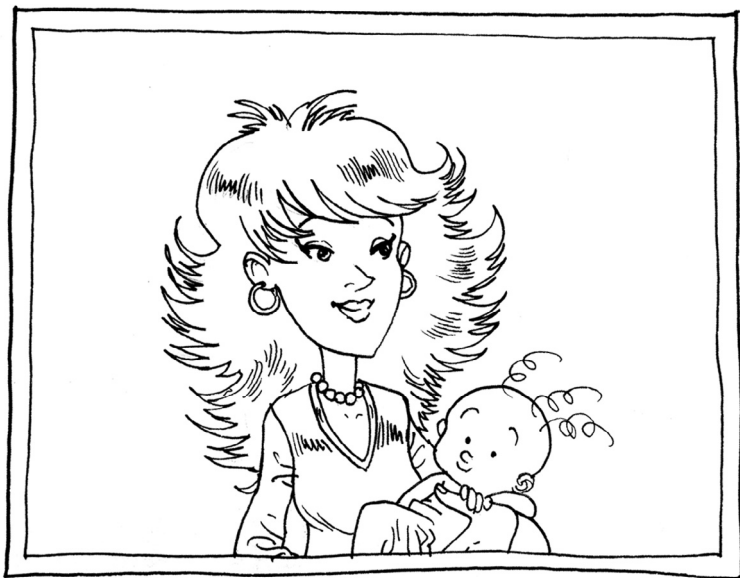
Ma, dobro, nisam zaboravila, ja nikad ništa ne zaboravljam, eto prosto, desilo se da sam pozajmila neku kintu iz njene torbe, neku siću, bednih deset funti – mogla sam da maznem dva-deset – ma, ko joj je kriv, što ostavlja torbu gde stigne ako već pada u komu kad joj nestane lova? – ona kao da ne živi u stvarnom svetu, dobra stara Tina, ona ne bi potrajala ni pet minuta u Domu za nezbrinutu decu.

Bilo kako bilo, Liz je svratila kod nas, a ja sam se izvila kao moj piton i provirila kroz vrata da čujem šta pričaju. Kapirala sam da će razgovor biti o meni. I bio je.

Liz je neprestano zapitkivala Tinu oko čega je sad nastala kriza i Tina je prvo malo ćutala, a onda je sve izašlo na videlo: nevaljala mala Trejsi je

lopov. Tina je počela da tupi i o nekim drugim stvarima. Dobro, pozajmila sam i njenu olovku – pa, nekoliko – i neki glupavi stari medaljon koji joj je mama poklonila. Nisam ga namerno iskričila. Samo sam pokušavala da ga otvorim, da vidim šta je unutra.

Tina je ispala prava matora alapača, a Liz ju je huškala iz sve snage, te treba da se otvori, te da izbaci sve iz sebe, te da se dobro izjada i izjauče. Onda je Liz ispalila neviđenu glupost kako ja prosto žickam pažnju i ljubav. Neverovatno koliko su socijalnim radnicima i nastavnicima glave pune svakakvih budalaština. Mažnjavala sam te stvar-

čice prosto zato što sam bila bez kinte, a bila mi je potrebna olovka i... dobro, htela sam da imam medaljon. Palo mi je na pamet da bih možda mogla da ubacim unutra maminu sliku. Moje prave mame. Imam jednu fotku na kojoj mama izgleda fenomenalno, šik, ma pljunuta filmska zvezda, i smeši se. A pogodite čemu se smeši? Maloj bebi u naručju koja je vuče za predivnu dugu plavu kosu. To sam ja!

Volela bih kad bi Tina imala dugu kosu. Šta bih dala da izgleda bar malo elegantnije! Volela bih kad bi ona bila nešto specijalno, na primer filmska zvezda. Volela bih kad bi se više smešila. A ona se samo skljoka gde stigne, sva zarozana i depresivna. Zbog mene.

Dobro se iskukala kod Liz onog dana i rekla je da nema pojma šta da radi i da ništa nije ispalo kako se nadala.

Znala sam. Znala sam da me neće želeti. Pa šta. Da znaš samo koliko me briga.

Liz je rekla da je to samo prolazna faza, da ja malo izvodim i ispitujem svoje granice.

„Ona ispituje moje granice, kad ti kažem”, rekla je Tina.

„Ne smeš da dozvoliš da te to toliko pogada”, rekla je Liz. „Razvedri se malo, Tina. Nemoj da

dozvoliš da ti se život sve vreme vrti oko Trejsi. Više skoro uopšte i ne izlaziš. Odustala si čak i od časova kuvanja.”

„Aha, pa, ne mogu uveče da ostavljam Trejsi samu. Jednom sam pomenula bebisiterku, ali se ona uvredila.”

„A šta je s plivanjem ujutru? Bila si stvarno u super formi. Što ne povedeš i Trejsi, pre škole? Džejn kaže da je uživala na bazenu.”

„Prosto nemam kad. Već smo u frci kad treba da je spremimo za školu u devet. Oh, bože, i to je ogroman problem, nikako da se uklopi tamo, direktor me non-stop zivka i ne znam šta da radim.”

„Kako bi bilo da kažeš Trejsi kako se osećaš?”

„Trejsi je baš briga kako se *ja* osećam. Važno joj je samo kako se *ona* oseća. A ni ona nije baš naj-srećnija trenutno. Pa se iskaljuje na meni.”

„Pokušaj da joj se jednom usprotiviš. Pokaži joj gde joj je mesto”, rekla je užasna Liz.

„To je to. Zato i jeste nezgodna. Ne zna gde joj je mesto jer ga nikad nije imala. Nikad nije imala svoje mesto”, kaže Tina.

Baš mi je bilo drago što je uspela da provali sve to, i bilo mi je krivo što je tako jer nisam htela da me sažaljeva. Ne želim da mi bude hraniteljka zato što me žali. Htela sam da me uzme zato što

je stravično usamljena i što će joj to biti smisao života i zato što je luda za mnom. Kaže da joj je stalo do mene, ali ne voli me kao da mi je prava mama. Ne želi da mi svaki dan kupi nešto fino i da mi dâ brdo love i da me zadrži kod kuće pošto mi je u školi toliko odvratno.

Ne vraćam se u tu školu, *nikad!* Mogu stalno da bežim iz škole, ništa lakše. Utanačila sam sve, stigla sam kod Tine tačno u minut. Sedela je na onoj njenoj raspadnutoj, zgužvanoj sofi i pisala nešto u beležnicu, sigurno opet neku dosadnu tužnu priču. Štrecnula se kad sam uletela u kuću, ali mi se nasmešila. Odjednom sam se čudno osećala, kao da mi je nedostajala, tako nešto, pa sam potrčala ka njoj i bacila se pored nje.

„Hej, Trejsi, pazi na sofu!” – rekla je pokušavajući da se pridigne. „Polomićeš je. Polomićeš i mene!”

„Pola federa je već popucalo.”

„Slušaj ti, dobro znaš da se nikad nisam pravila da je ovo kuća iz snova.”

„Pre je kao jazbina iz košmara”, rekla sam, ustala i počela da šutiram ofucani nameštaj.

„Nemoj to da radiš”, strogo je rekla Tina.

Aha! Sad će „jednom” da mi se usprotivi! Pa, mogu i ja njoj da se usprotivim. Pa da vidimo ko će da pobedi.

Tina je videla kako sam se naoštrila i najednom izgubila snagu. „Trejsi, nemoj da počinješ. Imala sam težak dan. Znaš onaj članak koji sam pisala?”

„Odbijen?”

„Aha. Ubili su me u pojam. I još sam zaglavljena na polovini četvrtog poglavlja romana a...”

„A želiš da napišeš nešto što će se *prodavati*. Nešto što pršti od akcije!” – rekla sam i kobajagi je iseckala karate potezima. Nisam je ni takla, ali je žmirkala od frke. „Nešto veselo!” – poskakivala sam ispred nje. „I seksi!” – vrcnula sam kukovima pa zatrepkala kao na reklami za maskaru.

„Aha, aha, aha”, rekla je Tina.

„Ja ću da zgrnem lovu kao pisac, čekaj samo, videćeš ti”, rekla sam. Bacila sam pogled na kratke pasuse koje je Tina zapisala u svesku. „Pih, ja mogu da napišem sto puta više od toga. Danas sam ispisala gomilu strana, ma skoro celu knjigu.”

„Zadatak iz engleskog?”

„Ma, ne...” Oho-ho. Oprezno! „Pisala sam nešto privatno. Za vreme odmora i pauze za ručak.”

„Je l’ mogu da pogledam?”

„Ne!” – neću da vidi ovu novu ljubičastu svesku. Krijem je u školskoj torbi. Inače bi mogla da se zapita kad sam je kupila. I odakle mi lova. Mogla bi opet

da prebroji pare u svojoj torbi, a ne želim valjda da opet prolazim kroz jednu od *onih* rasprava.

„Dobro, dobro, privatno je, kapiram. Al' što ne mogu samo malo da zavirim?”

„Stvarno postaješ gadna kô Izbljuvka Kesli. Danas nam je zadala da pišemo autobiografiju, matoro njuškalo jedno, mislila je da će nas navući da joj istrtljamo sve i svašta o svojim porodicama.”

Tina se umusila i smesta zaboravila na moje privatne beleške – kao što sam i nameravala!

„Rekla mi je da treba da pišem o svojoj *mami hraniteljki*...”

„I jesi li?”

„Nisam, pisala sam o mojoj mami. I o tome kako je glumica u Holivudu i kako je strašno zauzeta pa ne može da dođe da me poseti. Znaš već.”

„Aha. Znam.”

„Samo što mi ona gadura Izbljuvka nije poveravala. Smejala mi se pred svima.”

„To je užasno!”

„Ti mi veruješ, je l' tako, Tina? Za moju mamu?”
Posmatrala sam je veoma pažljivo.

„Pa... Znam koliko ti znači tvoja mama, Trejsi.”

„Ha! I ti misliš da su to sve same gluposti, je l' da? Obične izmišljotine?”

„Ne! Ne ako... ako ti misliš da je to istina.”

„Pa, nije istina”, iznenada sam povikala. „Ništa od toga nije istina. Sve sam izmislila. Skroz je klinački i jadno. Ona uopšte nije glumica. Samo je mrzi da se smara sa mnom i da me poseti.”

„Ne znaš to, Trejsi.” Tina je pokušala da me zagrlji ali sam se ja iskobeljala iz njenog stiska.

„Znam. Nisam je videla *godinama*. Stalno sam je čekala po domovima. Ne znam šta mi je bilo, sigurno sam poludela. Nikada neće doći da me uzme. Da je neko pita ‘Je l’ se sećaš nekoga ko se zove Trejsi Biker?’ – ona bi ga verovatno zblanuto pogledala i počela ‘Čekaj, čekaj... Trejsi? Zvuči mi poznato. Ko beše ona?’ Ma baš nju zaboje. E pa, ni mene nije briga za nju. Ne želim da mi ona bude mama.”

Nisam znala da ću reći sve to. Tina je buljila u mene. A ja sam buljila u nju. Grlo mi se osušilo a oči su me peckale. Zamalo da zaplačem, samo što ja nikada ne plačem.

Tina me je ćutke gledala. Oči su mi se zamutile, pa mi je izgledala malo mutno. Prišla sam joj korak, ispruženih ruku kao da napipavam put kroz maglu.

Onda je telefon zazvonio. Obe smo poskočile. Ja sam trepnula. Tina je rekla da ga pustim. Ali ja

ne mogu da podnesem zvonjavu telefona, pa sam se javila.

Bila je to Elenor Smor. Nije htela da priča sa mnom. Tražila je da joj dam Tinu. Svašta. Mada, ništa novo. Ona je *moja* socijalna radnica. A i radi se *o meni*. Ali morala je prvo da kaže Tini. A onda je rekla meni.

Nikad, ni za sto godina ne biste pogodili.

Radi se o mojoj mami.

Javila se.

Hoće da me vidi!